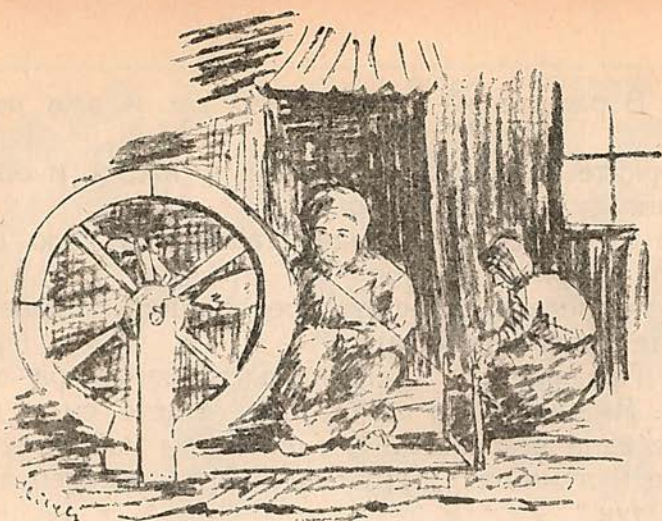

ТУРЦИ ДА НЕМЕЯТ, ДА СЛЕПЕЯТ...

На Никулден 1872 година Левски се простил в Сопот с майка си и с двете си сестреници, Гина и София, и заминал през Балкана за Троян.

Турците тжрсели под листо най-страшния бжлгарски комита. Но той бил неуловим.

Най-после на Стефановден Левски бил предаден и заловен от турците вжв ханчето при село Кжкрина, Ловчанско.

На Богоявление баба Гина Кунчева се научила, че нейния Васил е заловен от турците и тя няма вече да го вижда; няма вече да чува неговия сладкопоен глас. Сжлзи потекли от очите ѝ. Сжсипана от мъжки, тя сжобшила нерадостната вест на джщеря си Яна и внучките си Гина, Минка и Софийка.

Всички вярвали в думите на Левски, че той е неуловим. „Само ако някой ме предаде, както Иуда Христа, тогава ще бжда заловен“, — казвал често той на своите близки и роднини.

Безпомощните жени, като не знаели какво друго да правят за да му помогнат, тржгнали по гадачки и врачки.

Едни ляли куршум, други гледали слжнцето през сито, трети на кафе, но всички гадачки и врачки казвали:

— Предаден е.

— Може ли да му се помогне? — питали близките му.